

‘Rune, kan ik met die spiegel ook met mijn ouders praten?’

‘Jazeker. Jij kunt ze niet oproepen, maar ik wel. Als er eenmaal contact is gelegd, kan jij met ze praten zolang ik het contact in stand hou. Wil je dat ik contact met ze maak?’

‘Als je wilt, ja, dat zou ik wel fijn vinden.’

Rune concentreerde zich en liet de benodigde magie naar de spiegel stromen. In gedachten riep hij het beeld van zijn tante en oom op. Het oppervlak van de spiegel begon te bewegen en even later verscheen het gezicht van zijn tante in de spiegel.

Ze keek hem enigszins verbaasd aan.

‘Rune, is er iets gebeurd? Is Rutger in orde?’

Hij stelde haar snel gerust.

‘Rutger is oké. Hij wil u alleen maar even zien en met u praten. Met u en oom Harald.’

Hij gaf de spiegel over aan Rutger, maar bleef een klein stroompje magie vasthouden. Een klein stroompje dat contact hield met de spiegel.

‘Hai, Mam. Alles is goed. Is Pa daar ook? O, ik zie hem al. Hoe is het met jullie? Pa, schiet het werk al een beetje op?’

‘Met ons is alles goed. En het werk? Ik denk dat ik hier nog wel een paar jaar vooruit kan. De gorgelaars hebben mij een werkplaats laten zien met wel veertig onafgemaakte beelden. Ze willen dat ik ze allemaal afmaak. Ik zou eigenlijk je hulp goed kunnen gebruiken.’

‘Sorry, Pa. Dat zal voorlopig nog niet gaan. We hebben hier voorlopig genoeg problemen.’

Rune hoorde de bezorgde stem van tante Ruthia antwoorden.

‘Wat voor problemen? Toch niets ernstigs? Ik moet er niet aan denken...’

‘Nee, nee. Niet iets gevaarlijks. We hebben... wat moeite met het lokaliseren van de verblijfplaats van het kristal. Ik moet stoppen. Ik wilde alleen maar even jullie stemmen horen en jullie zien. Meer niet en wees maar niet bezorgd. We zijn heel voorzichtig. Ik zie jullie snel weer.’

Hij strekte zijn arm met de spiegel uit naar Rune. Die verbrak direct de verbinding. Hij keek Rutger aan.

‘Was dat niet een beetje bot?’

Rutger keek een beetje schuldig.

‘Misschien wel, maar ik was bang dat ik iets zou verklappen. Ik wist niet precies wat ik wel of niet kon vertellen. Dit leek mij het veiligste.’

‘Misschien heb je gelijk. Het was alleen maar... Je moeder is alleen maar bezorgd. Je weet wat er met Ruth is gebeurd. Ze is bang om jou ook kwijt te raken en ze heeft je nog maar net terug.’

Het bleef even stil, terwijl Rutger ongemakkelijk naar zijn voeten keek.

‘Weet je, ik zou een poort voor je kunnen maken. Je ouders zijn in Argelton. Ik verwacht niet dat we vandaag bericht krijgen dat het boek is gevonden. Je kan dan een paar uur bij ze zijn. Als je dat wilt tenminste.’

Rutger dacht even na en knikte toen. Rune grijnsde hem toe.

‘Zullen we zeggen dat ik over vier uur weer een poort open. Heb je dan genoeg tijd?’

Rutger knikte weer en Rune begon direct een poort te ritsen.

Rutger stapte erdoorheen met een zwaai met zijn arm en een brede grijns op zijn gezicht toen hij zijn moeder een kreet van verrassing hoorde slaken.

Toen de vier uren waren verstreken, maakte Rune weer een poort, zodat Rutger zich weer bij hen kon voegen. De grijns op zijn gezicht bij zijn terugkeer was goud waard. Bovendien had tante Ruthia een uitgebreide maaltijd aan Rutger meegegeven, waarvan ze allemaal smulden.

De rest van de dag brachten ze door met het spelen van spelletjes. Terry probeerde het met ‘Ik zie, ik zie wat jij niet ziet’, maar dat was snel afgelopen. Bijna alles was zand of steen of lucht. Veel meer dan dat, was er gewoonweg niet.

Boter, kaas en eieren dat ze met een krijtje op het dak tekenden, lukte wel, net zoals vier op een rij.

Markil leerde ze daarna een nieuw spel, waarmee ze speelden tot het donker werd. Markil noemde het nèvàtàfl¹. Hij had

¹ Schrijfwijze: Hnefatafle. Spreek uit: Nè-và-tàfl. Vertaling: Koningstafel. Voor spelregels en uitleg, zie bijlage 2.

het hele dak afgezocht naar steentjes in twee verschillende kleuren en met het krijtje het speelbord op het dak getekend. Gelukkig lagen er genoeg steentjes op het dak. Er lagen er zelfs zoveel dat hij wel drie spellen kon samenstellen.

Aangezien het een spel voor twee personen was, besloten ze een competitie te houden, welke, niet zo verwonderlijk, door Markil werd gewonnen.

Naarmate de dag vorderde, werden ze steeds ongeruster en ongeduldiger. De tijd begon te dringen. Morgen zouden de eerste schepen vertrekken naar de noordkust van Zanddjini. Als ze het boek voor die tijd nog niet hadden gevonden, was alles verloren. Misschien konden ze de rest van het volk nog tegenhouden, maar er zouden heel veel heksen en tovenaars hun krachten verliezen en dat betekende hun dood.

Na het avondeten leunden ze verveeld tegen de muur die het dak omringde. Ai en Mikky vlogen weer boven de stad. Rune keek naar ze zonder ze echt te zien, totdat ze snel naar beneden doken en uit het gezichtsveld verdwenen. Een beetje ongerust ging hij overeind zitten. Terry keek hem verwonderd aan.

‘Wat is er, Rune?’

‘Ik zie Mikky en Ai niet meer. Ze doken plotseling naar beneden. Ik vraag me af waarom.’

‘Het is vast niets. Er is hier immers niets.’

‘Waarschijnlijk heb je gelijk, maar... Daar zijn ze weer. Ze lijken opgewonden. Kijk.’

Rune wees. Mikky en Ai kwamen met hoge snelheid op het dak afvliegen. Ze landden met een bons op het dak en schoven door hun snelheid een klein eindje door. Ai wendde zich direct tot Rune.

‘Zand zegt, boek komt. Is onderweg.’

Ze slaakten allemaal een zucht van opluchting. Eindelijk een bericht van het zand. Nu was het alleen nog de vraag of het boek nog op tijd hier zou zijn, om te voorkomen dat het volk van de heksen en tovenaars zich zouden ontschepen op de kust van Zanddjini.

‘Waar is het boek nu? Wanneer is het hier?’

Rune keek vragend naar Ai. Die haalde zijn schouders op.
'Misschien één dag. Misschien twee dag. Is ver weg aan kust, in oosten.'

Ze keken elkaar ongerust aan.

'Dan gaan we het niet redden. Morgen vertrekken de eerste schepen al. Dat zijn ze morgenavond bij de kust van Zanddjini. Zelfs als het boek morgen hier is, dan moeten we het nog naar de kust brengen.'

Zach keek naar het tapijt en daarna naar de anderen.

'Kunnen we het boek niet tegemoet vliegen? Dat scheelt in de tijd. Zodra we het boek hebben, kunnen we rechtstreeks naar de kust vliegen.'

Fijonna keek naar Rune.

'Rune, als we het boek hebben, kan jij dan een poort naar Argelton maken? Vanuit Argelton is het korter naar de kust dan vanaf hier. Misschien redden we het dan.'

Terry stapte naar voren.

'Kan je geen poort maken naar de kust?'

Rune schudde zijn hoofd.

'Ik weet niet hoe de kust eruit ziet. Daar kan ik dus geen poort naar toe maken. Argelton ken ik. Van daaruit kunnen we naar de kust vliegen. Maar dan moeten we voortmaken. Elke minuut telt. Ai, kan jij ons naar het boek brengen?'

Ai spreidde zijn vleugels uit.

'Ik vraag zand. Zand kan weg wijzen. Ik volg zand. Jullie volg mij.'

Hij dook over de reling van het dak naar beneden, direct gevolgd door Mikky.

De vrienden grepen hun bezittingen bij elkaar en rolden het tapijt uit. Even later zweefden ze boven het platte dak, terwijl ze wachtten tot Ai en Mikky weer terug kwamen. Dat duurde niet lang. Ai wees naar het oosten voor de twee gorgelaars direct die kant op vlogen. Markil draaide het tapijt en volgde de gorgelaars. Het was nog licht, maar de zon begon al te dalen. Fijonna en Terry trokken de slaapzakken tevoorschijn en drapeerden deze, met de hulp van Rutger, om

Markil en Rune heen. Zodra de zon weg was, zou het koud worden. Rune keek naar Zach.

‘Het is bijna donkere maan. Jij hebt de beste ogen. Jij moet ons zeggen waar we heen moeten. Ik kan Ai en Mikky nu al bijna niet meer zien.’

‘Ik wel. En kijk eens naar beneden. Het zand licht op. Ai volgt de lichtende lijn. Dat kunnen wij ook. Het grootste gevaar is de kou. Op het dak konden we schuilen voor de wind, maar hier niet. Ik kan warmte geven van de aarde, maar niet de hele nacht. Zelfs niet als Fijonna mij haar kracht geeft. Jij moet je kracht aan Markil geven. Het zal een zware nacht worden. We moeten onze krachten goed verdelen.’

Zach had gelijk. De rustdag op het dak had Markil goed gedaan. Ze waren goed uitgerust, maar een hele nacht doorvliegen in de bijtende kou zou het uiterste van hun krachten vergen. Rune keek naar Markil. De kleine jongen zat in elkaar gedoken op het tapijt, maar met een vastberaden blik in zijn ogen. Hij wist wat er op het spel stond. Het voortbestaan van zijn volk rustte nu op zijn smalle schouders. Dat was een zware last om te dragen.

Rune keek weer voor zich uit. De smalle strook glinsterend zand strekte zich ver uit. Hij kon Ai niet meer zien, maar ze volgden het glinsterende zand. Uur na uur vlogen ze over de donkere woestijn. Markil dreef het tapijt voort, maar Rune maande hem om niet te snel te vliegen. Ze moesten hun krachten verdelen. Alles zou verloren zijn als Markil zou instorten. Hij was de enige die het tapijt kon besturen. Ai kwam af en toe terug om te kijken of ze nog volgden en vloog dan gelijk weer weg.

Het werd koud. Terry en Rutger zorgden ervoor dat Markil goed ingepakt bleef, maar ook zij moesten af en toe opwarmen. Rune deed zijn uiterste best om Markil de kracht te geven om vol te houden.

Zach verdeelde zijn tijd tussen Rune en Markil en de anderen. Hij gaf iedereen om de beurt zijn aardmagie om warm te blijven, maar ook hij werd moe. Rune gaf een deel van zijn warmte door aan Markil. De kleine jongen stuurde het tapijt

met een verbeterd vastberadenheid, maar zijn krachten begonnen af te nemen. Rune hoorde hem af en toe klappertanden. De kou van de nacht begon hen allemaal parten te spelen. Zach deed zijn uiterste best om voornamelijk Rune en Markil warm te houden, maar Rune zag aan zijn gezicht dat het hem steeds meer moeite kostte. Rune trok de slaapzak dicht om zich heen. Hij keek weer naar Zach. In het beetje licht zag hij dat Zach begon te veranderen. Zijn handen werden klauwen en zijn vacht begon te groeien. De wolf nam hem over.

‘Zach, wat gebeurt er? Je veranderd.’

‘Als wolf ben ik sterker. Nog een paar uur, dan komt de zon op. Als we het tot zolang uit kunnen houden, winnen we veel tijd.’

Rune knikte begrijpend. Hij kreeg een idee.

‘Terry, kom achter mij zitten, Rutger, rits de slaapzakken aan elkaar en dan om ons allemaal heen. Zo kunnen we onze warmte delen. Fijonna, ga jij achter Markil zitten. En Zach, als jij nu tussen ons in komt liggen. Rutger, jij achter Zach. Zo ja. Zo houden elkaar warm.’

Rune had gelijk. Het werd zelfs lekker warm, zo met zijn allen bij elkaar. Het klappertanden van Markil hield op en hij schurkte behaaglijk tegen Fijonna en Zach aan. Rune keek naar hem. Er was maar één gevaar. Deze warmte na de kou maakte hen allemaal slaperig. Voor Markil was dat gevaar het grootst. Per slot was hij nog maar een kleine jongen en niet gewend om lang op te blijven. Hij merkte dat hijzelf ook moeite had om zijn ogen open te houden.

‘Fijonna, we moeten wakker proberen te blijven. Kan jij ons een verhaal vertellen?’

‘Natuurlijk, hebben jullie een voorkeur?’

Markil ging wat rechterop zitten.

‘Ken je een verhaal over de elfen? Ik hou van verhalen over elfen.’

Terry viel hem bij.

‘Ik ook. Graag een verhaal over de elfen, Fijonna. Alsjeblieft.’

‘Goed, een verhaal over de elfen. Hebben jullie wel eens gehoord over wisselkinderen? Nee? Luister dan maar.

Een wisselkind is een kind van wie, in het verleden, werd gedacht dat het door kabouters, dwergen of kobolden, net na de geboorte uit de wieg werd gestolen en vervangen door één van hun eigen kinderen. Dit zou gebeuren omdat zij jaloers zouden zijn op het mooie uiterlijk van de baby, aangezien zij zelf lelijk zijn. De echte moeder heeft de verwisseling vaak niet door, maar toch komt het bedrog uit omdat de kinderen kwaadaardig zijn of ziekelijk.

Net zoals elk verhaal of sprookje heeft ook dit verhaal een kern van waarheid in zich. Het staat bij ons bekend als ‘aangeraakt worden door een elfin’.

Aangezien elfen onsterfelijk zijn, hebben zij het vermogen verloren om kinderen te krijgen. Ze hebben echter nog wel een verlangen naar kinderen, en vooral naar baby's. Als dat verlangen te groot wordt, komt het voor dat zij overgaan tot een wanhopige daad. Dat resulteert dan in het stelen van een mensenbaby. Een mensenbaby met een aantrekkelijk uiterlijk of met een bijzonder talent dat een elfin al in een vroeg stadium kan herkennen. Mensenbaby's lijken, vooral als ze pasgeboren zijn, heel veel op elfenbaby's. De oren groeien pas later in een punt. Dat geeft de elfenpleegmoeder het idee dat het echt haar baby is. Helaas is het voor haar onmogelijk om haar baby aan de andere elfen te tonen. Het zou jaloezie opwekken. Andere elfen zouden de ‘moeder’ aangeven bij de triade van de elfen, de heersers over het elfenvolk. Valentino, Vincenzo en Vayenna, de directe afstammelingen van de koninklijke familie.

De straf voor het stelen van een mensenbaby is zwaar.

Verbanning uit Freyanara naar de mensenwereld voor minimaal honderd jaar. Na de grote oorlog, waarin het elfenvolk erachter kwam dat zij dan wel onsterfelijk zijn, maar toch dood konden gaan, zijn vooral de elfen erg familieziek geworden. Een elf is alleen onsterfelijk als hen niets overkomt, waaraan zij dood kunnen gaan. Ziekte kan hen niet deren, maar een ongeluk wel. Ze kunnen sneuvelen in een

Bijlage 2

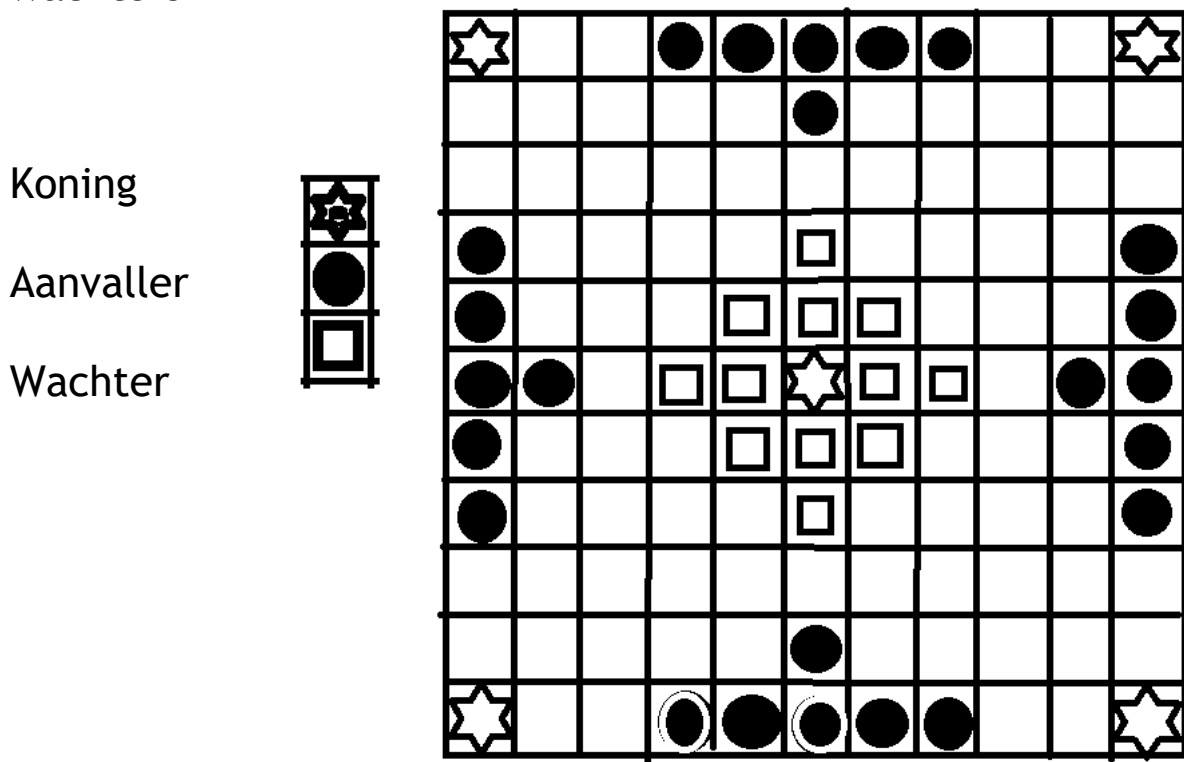
Hnefatafle. Spreek uit: Nè-và-tafl. Vertaling: Koningstafel.

Een bordspel van de Vikingen.

Het bord bestaat uit 7 tot 19 vakken x hetzelfde aantal. Markil gebruikt een veld van 11 X 11 vakken = 121 vakken totaal.

Er is 1 koning met 12 wachters en 24 aanvallers.

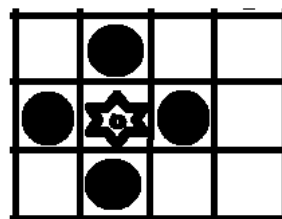
De koning begint vanuit het midden omringd door zijn wachters

Het is de bedoeling om de koning gevangen te nemen terwijl de koning probeert te ontsnappen naar één van de hoeken van het bord.

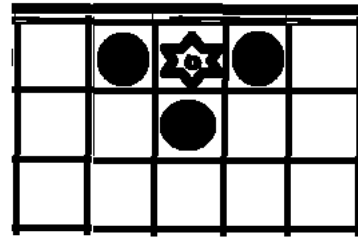
De koning is gevangen als hij ingesloten wordt door 4 aanvallers.

De koning is ingesloten

Of door 3 aanvallers als de vierde kant de zijkant van het bord is of als de vierde kant de troon is.

De koning is ingesloten

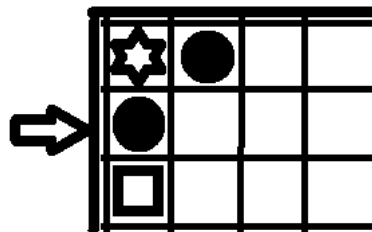
Alleen de koning mag op het centerveld of op de hoekvelden staan.

Alle stukken bewegen hetzelfde. Horizontaal of verticaal over een willekeurig aantal velden naar een leeg veld zonder een ander stuk te slaan en zonder de troon te passeren.

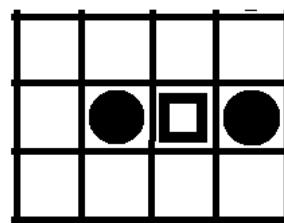
De aanvallers beginnen, waarna er beurtelings een zet wordt gedaan.

Een aanvaller of wachter wordt uit het spel genomen als het stuk wordt ingesloten door twee tegenstanders (alleen horizontaal of verticaal) of als het stuk naast één van de hoekvelden staat en de tegenstander hem van de andere kant insluit.

Zwart is ingesloten

Wit is ingesloten

Wit wint als de koning naar één van de 4 hoeken van het bord kan ontsnappen.

Zwart wint als de koning is ingesloten.